

In het midden Peter Duijst, geflankeerd door Friese jongens uit het dorpje Wierum.

Storm heb ik genoeg meegemaakt, soms met windkracht 13/14, dus bijna orkaankracht. Met golven zo hoog als een toren, als je schip in het dal lag. Je moest het schip altijd op de wind zien te houden. Dat deed je met hulp van het gatzeltje van achteren. Dat noemden ze 'steken'. Zo hield je steeds de kop van het schip in de wind.

Omdat op een keer de kok was uitgevallen, ben ik ook drie maanden verantwoordelijk geweest voor het eten. Of je zat dagen achtereën op de kaakplank met twaalf man haring schoon te maken. Overigens stelde dat koken maar weinig voor. Om over de hygiëne maar niet te spreken. Ik heb eens gezien dat de kok bruinebonensoep stond te koken en het 'zweetdoekje' waarmee hij zijn vieze handen afwiste midden in de ketel viel. Dat doekje werd er uitgevist,

Een Noordzeelgger op weg naar de visgronden. Peter (met donkere pet) zit op een zogeheten 'last'.

uitgewrongen en weer opgehangen. En 's avonds at je gewoon je eten.

Broodbeleg zoals ham en kaas kenden we niet aan boord. Het was altijd brood dat aan boord was gebakken, met haring er los bij. Dat brood was de ene keer bij wijze van spreken een halve meter dik en de andere keer tien centimeter. Moeilijk te eten dus. Daarom bewaarden we ons van de wal meegebrachte brood altijd zo lang mogelijk. Maar dan zat er inmiddels wel schimmel op. Geen probleem: even met een mes eraf schrapen en dan lekker dat brood naar binnen werken.

Van die harde scheepskaak had je ook wel, maar dat behoorde meer tot het noodrantsoen. Dat nam je mee naar huis om aan de familie – we waren thuis inmiddels met zes kinderen – uit te delen. Hetzelfde deed je met de haring. Je nam er wel een emmer vol van mee, en je selecteerde de beste (matjes)haring. We kregen altijd twee dagen verlof, niet meer en niet minder. Of je nu drie weken op zee was geweest of zeven weken maakte niet uit. Soms vielen die verlofdagen in het weekend, en soms midden in de week.

Op zondag werd zogenaamd niet gevist. Maar 's zondagmiddags werden wel alvast de netten uitgegooid voor de maandag...

Trouwen

In die zes jaar dat ik op een logger heb gevaren, ben ik opgeklimmen van aofhouwer en reepsjieter naar jongste, oudste, jongste matroos en uiteindelijk matroos. Ik was toen achttien.

De tatoeages op mijn hand en armen herinneren nog aan die tijd. Een ankertje bij mijn linkerduim en een scheepje op mijn linkerarm. Verder de symbolen van geloof, hoop en liefde op mijn rechterarm, met m'n trouwdatum. Allemaal eigenhandig met een pennetje aangebracht!

Intussen kreeg ik verkering met Roeloffje Vedder, een dochter van 'Brangd van Melis'. Dat was op m'n zeventiende, en twee jaar later moesten we trouwen. M'n ouders vonden dat niet zo mooi, omdat ze

Peter doet een puppy in bad. Op zijn rechterarm staan de symbolen voor geloof, hoop en liefde én de trouwdatum getatoeëerd. De figuren zijn eigenhandig door Peter Duijst aangebracht.

Peter Duijst treedt in het huwelijk met Roeloffje Vedder (geb. 1941), een dochter van 'Brangd van Melis'. Links als getuige zijn grootmoeder Grietje Koelewijn-Ruizendaal ('Griet Ruisje'), 1891-1979.

nu m'n inkomen moesten missen. Want dat salaris ging helemaal op in het gezin. Dat ik moest trouwen heb ik niet ervaren als een schande. Ik heb ook gewoon tegen de ouderlingen gezegd dat ik geen berouw had. Je kunt dat toch nooit zeggen als je het lekker hebt gevonden? Ben je belazerd! En dat werd gewoon geaccepteerd. Althans, ik heb gewoon openbare geloofsbelijdenis kunnen doen in de kerk. De eerste drie jaar van ons huwelijk zijn we bij onze (schoon)ouders in de Oosterstraat ingetrokken. Daarna konden we in 1962 in de Pr. Willem van Oranjestraat een huis laten bouwen.

Vrachtwagenchauffeur

Maar wat moest je na varen op de logger voor werk gaan doen? Ik besloot vrachtwagenchauffeur te worden. Eerst bij 'Jan van Aol'. Ik reed met haring vooral op België. En later heb ik bij 'Saks' (Hendrik Koelewijn) op de wagen gereden, dat was door heel Noord-Duitsland heen. Vervolgens kwam ik bij Nieuwenhuizen in het stenenvervoer terecht. Dat betekende stenen lossen met de hand! Zo'n combinatie (truck met aanhanger) kon wel dertig ton stenen bevatten. Oftewel: 11.000 stuks in dik formaat, 15.000-16.000 stuks in waalformaat, of 19.000 stuks in vechtfarmaat. Dan nam je bij het uitladen telkens in één keer een 'tas' van elk zo'n tien stenen. Dat moest wel met snelheid gepaard gaan: het was "griepen en gooien". En klemde je de 'tas' te stevig vast, dan klapte het boeltje en viel op de grond. Gelukkig kon

Peter druk aan het manoeuvreren met een stenenwagen van de firma Nieuwenhuizen.